

Krisen i Spanien eskaleres med regeringen, der påkalder forfatningens artikel 155

21. okt., 2017 – Den spanske premierminister Mariano Rajoy talte i dag for nationen om krisen i Catalonien, efter udløbet af den deadline, han havde givet Cataloniens regionale regering til at trække deres forfatningsstridige krav om uafhængighed tilbage. Som forventet påkaldte Rajoy den spanske forfatnings artikel 155, som forbyder en region at løsrive sig fra unionen, og meddelte, at den nationale regering ville udskifte den catalanske præsident Carles Puigdemont og medlemmer af hans kabinet, men i øvrigt ikke suspenderede Cataloniens (substantielle) regionale autonomi.

»Regeringen har fundet det nødvendigt at håndhæve artikel 155«, meddelte Rajoy. »Det var ikke vores ønske, eller vores hensigt ... Men i denne situation kan ingen regering eller noget demokratisk land acceptere, at loven ignoreres.« Rajoy tilføjede: »Præsidenten for selvstyrreregeringen [for Catalonien, dvs., Puigdemont] blev inviteret til at diskutere sin position i et spanske parlament, men afviste det. Han blev inviteret til konferencen for regionale præsidenter, men han ønskede ikke at deltage.« Den »dialog«, som Puigdemont kræver, er bilaterale forhandlinger mellem de to »udøvende grene«, nemlig ham selv og Rajoy, hvilket er en de facto accept af uafhængighed.

Rajoy's forslag skal nu til Senatet, som vil stemme om den, den 27. okt. og forventes at blive glat vedtaget, eftersom det regerende PP-parti har flertal og yderligere støttes i denne sag af PSOE (Socialisterne) og Borgerpartierne.

Puigdemont svarede med sin egen tale i dag, i hvilken han fordømte Rajoy's forholdsregler som et »angreb ... [der] ikke kan

accepteres«, men som lige netop ikke erklærede uafhængighed. Han sluttede sig dernæst til de henved 450.000 demonstranter i Barcelonas gader imod Rajoys forholdsregler.

Puigdemonts strategi kunne nu være at komme Rajoy i forkøbet ved at udskrive hurtige valg før 27. okt., i håb om voksende støtte til uafhængighed i gaderne, præcis som i andre scenarier for 'farvede revolutioner', som Catalonien følger – især den i Ukraine. Planen hos den britiske hånd bag denne »strategi for spænding« er at se, om de ikke kan fremprovokere noget alvorlig vold i gaderne, inklusive et par martyrer, som dernæst kan bruges til at tvinge EU eller andre internationale »mæglere« ind i konflikten.

I mellemtiden har henved 1.200 spanske selskaber flyttet deres hovedkvarter ud af Catalonien til andre spanske regioner – i tilfælde af, at krisen tager dem på sengen og de facto ude af EU. Dette, sammen med den generelle catalanske krise, kunne meget vel blive en udløsermekanisme for en mere generel, finansiel nedsmeltning i hele Europa.

Selv om der for længst burde have været truffet forholdsregler for at afmontere tændsatsen for dette scenario for en 'farvet revolution', med begyndelse i at smide Trojkaens dødbringende økonomiske politik over bord, så er det korrekt af Rajoy at påkalde artikel 155 – men dette er slet ikke et tilstrækkeligt skridt. Den bedste game-changer ville være, at den spanske regering annoncerede, at Spanien omgående tilslutter sig Bælte & Vej Initiativet og vil investere massivt med Kina i udvidelsen af ikke alene den eksisterende Yiwu-til-Madrid-jernbanelinje, men også vil bygge flere højhastighedsjernbaner, der går langs Spaniens Middelhavskyst fra Frankrig og via Barcelona (Catalonien) til Algericas (nær Gibraltar), og herfra til Afrika, og integrere Catalonien i Spanien på denne måde. Med denne fremgangsmåde kan og bør den nationale regering føre dialog og forhandle med Catalonien om vigtige spørgsmål.